

„Jeh, Jõsand wõib ruttust müüri ehitada!“
sündis noormees, ukse poalt tagasi tulles. „Tule,
armas eidele! tule asto ukse läwele, Jumala imे,
tego waatama. Tema on meie ertsiko ümber müüri
teinud, et sedagi sisse ei pease.“

Ja sel silmapilgul läksid noorelmehel waimo,
filmid lahti; tema sai uskliluks ja wagaaks inimeseks.

Se lugo sündis üksstuhat, laheksasada nelja-
teistkümnne aasta Määri suu wiendamal ööl, fus
Jõsandia wägi tume müüri waga wana eide ertsiko
ümber tegi, et waenlased sisse ei peasnud.

„Võtta meile müüri teha
Ümberringi, elde Jõsand!“
vaulis waga eidele.

Hüva seeme kannab omal aeal rohkelt vilja.

Ühes veikes rannakülas lõune pool Soome
maal olid minewal sügisel aasta eest föik inimesed
merefaldal, noored ja wanad; seal nähti nii paljo
edasi tagasi joosimist, et mõni fartusse ise enam
ei teadnud, kuhu ta läks ehk mis ta tegi. Vilwene
taewas oli õhto umbpimedaks teinud; ei mite üht
tähte paistnud taeva fullest. Koledast pimedusest
ulgus tuul ja leertitas laenesi cone kõrguseni ülesse,
mis siis kihisedes ja wahtus faldal faljode vasto-

löhkesid. Et säherdune ranna rahval tuttarv tuule
ja laenete mässamine inimesi iljal õhtul mere ääre
ei meelitanud, waid midagi kegemata õnnetust sün-
liikumas eli, seda wõis õlpsalt äramõista. Rahwa
ädehlimistest ja furtustest wõis terane tähelepanija
nii paljo aro saada, et widewifo aeal üks faljo-
rungaste vasto lõhkenud laew fibedas ädas olnud,
ja tõumme ranna meest kahe lodjaga laevarahvale
oppi läiinud. Kui lodjamahed parajalt laewa ligi
saanud, kerkis meri äkitselt nii koledast laenetama, et
paatid waatajate silmist forraga kadusid. Kas
mehed föik üheskoos merepõhja langenud, wai kas
mõni neist laewa Perele saanud: se osi igalmehel
teadmata. Tund joudis tunni järele mööda, õhto
läks fotpimedaks, aga merelt ei tulnud mite üht
ainokest elawat looma tagasi. Siin nuttis naine
meest, seal laps isa, eht sugulane sugulaast; siiski
ei olnud wõimalik pimedal õhtul laenetawa merele
waatama minna. Rahetsedes, nuttes ja palves
seisid waesed inimesed kaldal, wahtisid ülsisilm õh-
pimeduse, kas eht fogemata lootuse märki kustikt
neil silma juhtus.

Waata! seal tungib üks wana falamees, Hindrik
Mäginik, rahvast läbi, suur kimp tugewaid föisi
temal seljas, ruttub otsekohje faldale ühe faljorüükale,
mis sügawamale merde ulatab. Siin vislab tema
kue seljast, föidab pika föie ühe otsa faljo künkasje,
teise jälle oma keha ümber finni, ja targab julgest
ja surmast lugo pidamata kohisewa mere laenetele.